

6. Skavt spoštuje naravo in v njej vidi Božje delo.

DRŽI? DRŽI!

V knjigi *Skavtstvo za fante* je Baden Powell 6. skavtski zakon napisal takole:

»**Skavt je prijatelj vsem živalim.** Varovati jih mora pred bolečino in jih nikoli pobijati brez razloga, saj jih je ustvaril Bog. Žival lahko ubiješ le za preživetje ali v nevarnosti.«



Čeprav Bi-Pi izpostavi le živali, pa v *Priročniku za skavtske voditelje* spodbuja voditelje, da pri svojih mladostnikih spodbudijo notranji čut do narave kot Božjega dela. To zavedanje leži globoko v vsakem človeku. Kako to spodbuditi?

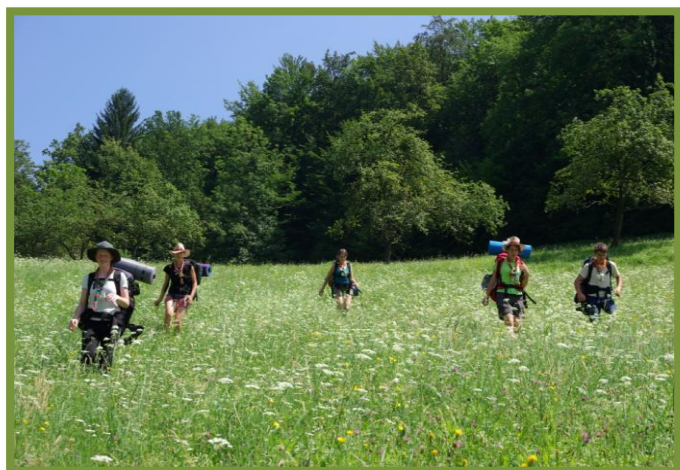
»**S spoznavanjem narave**, ki jo je otrok vpiljal v dolgih izletih po gozdovih, njegova duša, ki je še vedno omejena, raste in se razgleduje okrog. **Naravno okolje** je brez primere najboljša šola za opazovanje lepote čudovitega stvarstva in zavedanja le-tega, saj odpre duha za pravilno vrednotenje lepega, ki se vsak dan znajde pred našimi očmi in razodeva mestnemu otroku, da so zvezde mnogo višje od hišnih slemen in da se oblaki ob zahodu lesketajo v svoji slavi mnogo višje od kinodvorane. **Proučevanje narave** staplja v neki skladni celoti občutek neskončnega prostor; časa, ki beži; neskončno majhnega – kar vse sestavlja košček dela Velikega Stvarnika ... Vse to so reči, ki se dogajajo brez človekove pomoči, po nekem Stvarnikovem zakonu. To so za otroke najboljše pridige. Različne vrste rož, vsakovrstne rastline, njihove kali in njihova rast, zvezde na nebu z določenim položajem ter urejenimi gibanji po

vesolju dajejo vsakomur neko prvo idejo o neskončnem in bogatem načrtu njegovega Stvarnika, v katerem je človek tako majhna stvar. Vse to otroke zelo očara, tako da pritegne njihovo pozornost in njihovega **duha opazovanja** ter jih pelje naravnost do tega, da prepoznajo Božjo roko v tem svetu čudes.«

Globoki čut do Boga Stvarnika je naša prva stopnica vere in tudi nam odraslim – voditeljem vir in opora. Dolgoletni skavtski voditelj, duhovni asistent veje IV, je takole opisal njegov odnos do Stvarstva v naslednji navdihujoči zgodbi:

»Imam se za srečnega človeka. Srečnega zato, ker so me kot otroka, mulca s prekratnimi hlačami in fračo v žepu, vedno obdajali ljudje, ki so bili večji od trenutnih sistemov, tuzemskih institucij, ki človeka vedno postavijo na neko polico, omejijo njegov prostor in ga poskušajo prepričati, da zunaj teh meja ni ničesar, kar bi lahko našel, kar bi si želel.

Morda mislite, da so me obdajali kakšni revolucionarni partizani, prekocuhi, politični uporniki ali verski heretiki? Nič od tega.





Obdajali so me povsem navadni ljudje, ki so bili preprosti v svoji človeški veličini in so ob svojem času neslišno zaspali in odšli tja, od koder so izšli. Morda tiho, a povem vam, da srečni, z nasmehom na ustih, kakor da gredo res domov, kakor da prav zares poznajo kraj, ki mu je župnik v cerkvi rad rekel nebesa, in ko smo ga otroci vpraševali: »Kakšen je? Kje je? Kako je tam?« je samo začel kriliti z rokami in dejal, da sprašujemo bedarije.

Moj dedek je bil takšen tih velikan. Mož kratkih in jasnih besed, zavil v dim svoje pipe in velikokrat v posvečen molk. Nikoli mi ni govoril o veri, me o njej učil, razlagal o Devici, Jezuščku ali zapovedih. Ko pošteno pomislim, moram priznati, da ga niti na kolenih nisem videl pogostokrat. Da je molil, ne dvomim, kakor tudi ne v to, da je molil drugače.



Včasih se je zgodilo, da me je vzel s sabo v vinograd. Zgodaj zjutraj, ko se je rosa še vtirala v razbohotene liste trte. Bilo je tiho in sveže. Vonjala se je trava, slišalo se je oglašanje ptic in nekje v daljavi je lajal pes. Čutil si dihanje zemlje pod nogami, rast vsega navzven, proti soncu. Dedek se je sklanjal k trti, jo s svojimi hrapavimi rokami nežno negoval, privezoval in odrezal odmrlo, da ji je vzel breme nepotrebnega.

Vsake toliko časa se je samo zravnal, si odkril klobuk z glave in pogledal v nebo. Nimam pojma, o čem je govoril. Morda je prosil Očeta tam zgoraj za sonce, odvrnitev gnilobe, sladko letino, morda je samo dihal in nastavljal svoj obraz toplini tam nad nama. Karkoli je že bilo. Gledal sem ga z velikimi očmi in takrat čutil takšno svetost, bližino nekega Boga, ki mi ga hladne klopi, togi nasmehi in zadržani stiski rok v cerkvenih klopih nikoli ne bi mogli podariti.

Nekoč sem slišal, da je menda človek podoben Bogu, da je ustvarjen od Boga. Mar to ne pomeni, da Bog človekovo naravo pozna? In če res pozna njegovo naravo, kako naj bi se mu sploh bližal drugače kot po tem, kar je človeku najbolj naravno: piš vetra v laseh, toplota sonca na licih, hlad mrzlega potoka na zatilju, ptičje petje v ušesih, vonj po sveže pokošeni travi v nosnicah, spokojnost sence pod mogočnimi drevesi? Naš Bog ni po stvarjenju niti po vstajenju nikamor zbežal, zavil se je v darilo narave, da se nam bliža neslišno in nevsiljivo, da ga ja nihče ne bi zgrešil, saj vsak pogleda skozi okno, odstre zaveso in kdaj prisloni svoje utrujeno telo na mehko travno ležišče. Prav zato nas čaka tam, v svoji ustvarjeni naravi, da odpremo oči, da začutimo njegovo skrb in bližino vsemu, kar nas obdaja.« (Urban Lesjak)

»Človek, ki je slep za lepoto narave, je izgubil polovico volje do življenja.« Bi-Pi

V naravi skavti dihamo, delamo in smo. Zato te, voditelja/voditeljico, namesto z napotki in idejami spodbujamo le z dvema vprašanjema:

Kdaj si se nazadnje ustavil in (za)čudil nad lepoto narave?

Kdaj si se nazadnje ustavil s svojimi IV in jim pomagal odpreti oči za lepoto narave?

